

klatvis rundt omkring Bordet. Senere sagde Væveren et Par tørre Ord om „den ny Aand“, og Købmand Villing, der som Festtaler gerne slog sig paa det rørende, opfordrede med graadkvalt Stemme til at „mindes de afdøde“, idet han hermed særlig sigtede til Emanuels Moder. Mellem Talerne blev der afsunget Sange under Ledelse af Tømrer Nielsens rungende Bas.

Imidlertid var det bleven næsten mørkt, og henne i den festlig oplyste Forsamlingssal begyndte Ungdommen at blive utaalmelig. Man længtes efter at komme til at danse Bruden ud af Pigelaget. Men endnu en Gang rejste Villing sig og udbragte i begejstrede Ord et Leve for „Folkesagen“, idet han udtalte det Haab, at den snart vilde trænge sejrrigt frem over den hele Verden. Efter at Emanuel sluttelig havde bedt en Bøn og bekendt Troen, brød man op og begav sig hen til Forsamlingshuset.

Her vekslede Dans og Sang lystigt til den lyse Morgen. — —

Emanuel og Hansine brød dog allerede ved Midnat op fra Gildet og kørte til deres ny Hjem i en Vogn, der var smykket med Blomster og Grønt. Ved Bortkørslen samlede alle Gæsterne sig omkring dem og tog Afsked i et dundrende Hurra. Men kort forinden var der sendt et Ilbud til Vejlby, hvis Ungdom i al Hemmelighed havde besluttet at berede det unge Par et festligt Velkommen. Straks efter at Emanuel om Formiddagen havde forladt Præstegaarden, var man gaaet igang med at oprejse en Æreport foran Indkørslen for ved Hjemkomsten at oplyse den med Lygter og kulørte Lamper. Desuden havde man langsmed Vejen plantet en Række Begfakler, der nu i den stille Nat og under den mørke Skyhimmel frembød et fantastisk Skue.

Da Emanuel ude fra Sognevejen havde set det røde Lysskær og var kommen sig af det første Øjeblikks Forskrækkelse, greb han fast om Hansines Haand. Det tog sig for hans Øjne ud, som om det bagved-